

Arendsoog en de goudkoorts

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en
de goudkoorts*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1959

© J. Nowee, 1959

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1020 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1134 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1081 5 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Het groentje

Hij stond voor de bar in de herberg 'De laatste Kans' in Mining Valley tussen de ruwe kerels van het veeland en het andere volk, dat er zo langzamerhand was bijgekomen, en voelde zich niets op zijn gemak. Hij wist nu wel, dat ze hem aanzagen voor wat hij was: een nieuwkomer uit het oosten, een groentje. Weliswaar was hij gekleed als iedere andere westman, maar zijn kleren waren te nieuw, te mooi. Hij had ze dan ook pas die middag aangeschaft in de store, het enige magazijn in Mining-Valley, dadelijk nadat hij met de postkoets hier was aan gekomen.

Het duurde ook niet lang, of hij werd het mikpunt van plagerijen. Hij had, onwennig, om een glas bier gevraagd.

'Bier stranger (vreemdeling)?' riep de man, die vlak naast hem stond. 'Dat is babykost hier. Whisky moet je nemen. Heila, barman, geefmijn maat hier een whisky, maar een dubbele, hoor!'

'Help jezelf,' was het antwoord van de barman.

Even later kwam over het glad gepolijste oppervlak van de toonbank een fles aan schuiven, gevolgd door een paar glazen, die met grote nauwkeurigheid vlak voor de vreemdeling belandden. Zijn buurman greep de fles en schonk de twee glazen tot aan de rand toe vol.

'Daar ga je, maat!' riep hij en wipte het glas achterover.

De vreemdeling keek bedenkelijk naar zijn glas. Zoveel wist hij er wel van af, dat je een aangeboden dronk maar zelden kon weigeren, zonder ruzie te krijgen. Maar hij had nog nooit in zijn leven whisky gedronken en zag er dus wel wat tegenop. Toen nam hij een kort besluit en volgde het voorbeeld van zijn buurman.

Maar dat bekwam hem slecht!

Eerst kreeg hij het gevoel, alsof zijn keel werd dichtgeknepen. Toen scheen er in zijn binnenste iets te ontploffen. Hij werd vuurrood. Zijn ogen puilden uit hun kassen. Krampachtig probeerde hij zijn lippen op elkaar te houden, maar dat lukte hem niet. Opeens kreeg hij een hoest bui en minstens de helft van de inhoud van het glas vloog over de toonbank.

De schaterlach van de rondom hem staande mannen vertelde het groentje, dat ze zoiets wel hadden verwacht. Voorlopig had hij het echter nog te druk met zijn benauwdheid, om zich daarover verontwaardigd te tonen. Maar toen hij voldoende tot zijn positieven was gekomen, beet hij zijn buurman woedend toe:

‘Dat was gemeen van je!’

De ander lachte hem midden in zijn gezicht uit. Dan nam hij de fles en zei:

‘Hier, neem er nog een. Je hebt de helft van je eerste glas verknoeid.’

‘Nee, dank je wel!’ wees de vreemdeling nijdig af. . ‘Wat? Weiger jij een aangeboden dronk?’ riep de ander. ‘Maar man, weet jij wel, dat dit een grove belediging is?’

‘Het kan me niet schelen, wat het is,’ zei de jongeman dapper.

Hij begon zich tussen de anderen door te wurmen, met de bedoeling, naar buiten te gaan, om daar een beetje te bekomen van deze nieuwe ondervinding. Tenminste, dat probeerde hij. Maar hij kreeg er geen kans voor. De anderen gingen geen strobreed opzij en hij kwam er niet door.

‘Wat ben je van plan?’ vroeg de man, die vlak voor hem stond.

‘Wil je me alsjeblieft even doorlaten?’ was het antwoord.

‘Ik denk er niet aan! Je hebt Red Scott beledigd en dan past het je niet, om zo maar weg te lopen.’

‘Beledigd? Ik hem beledigd?’ riep de vreemdeling verontwaardigd. ‘Hij heeft mij beledigd, door mij dat bocht te laten drinken, dat hij whisky noemt!’

‘Hoor je dat, barman?’ schreeuwde zijn buurman, die dus Red Scott heette.

De barman knikte, maar onthield zich wijselijk van ieder commentaar. Hij wachtte er zich wel voor om partij te kiezen. Dat kon de zaak nooit ten goede komen. Wel meende hij een woord van waarschuwing te moeten plaatsen.

‘Je denkt er toch wel om, Red, dat er hier niet gevochten wordt?’ zei hij.

‘Wie spreekt er nou over vechten!’ riep Red. ‘Deze vreemdeling, die tussen haakjes nog niet eens de beleefdheid heeft gehad om zijn naam te noemen, zal me wel zijn verontschuldiging willen aanbieden en om de vrede te bezegelen, nog een glas met me drinken.’

‘Daar kun je lang op wachten,’ zei de vreemde. ‘En wat mijn naam betreft, die is helemaal niet geheim, hoor. Niemand heeft zich hier

voorgesteld, maar daarom wil ik het wel doen. Ik heet Percy Fitzgerald. En laat me nu door.'

'Percy,' herhaalde Red, en het was, alsof hij met zijn lippen die naam proefde. 'Hoe is men er in 's hemelsnaam toe gekomen, jou met zo'n naam op te schepen. Echt een naam voor een moederskindje!'

Percy Fitzgerald liep rood aan, toen een algemene uitbarsting van vrolijkheid volgde. Hij keek van de een naar de ander. Ten slotte draaide hij zich zo, dat hij Red midden in het gezicht kon zien.

'Als mijn naam je niet bevalt,' zei hij, 'dan kan ik daar ook niets aan doen. Maar laat mijn moeder er buiten, wil je?'

Indien hij het daarbij gelaten had, zou alles misschien nog met een sisser zijn afgelopen. Maar hij meende in een edel gebaar van verontwaardiging zijn hand te moeten leggen op de kolf van de fonkelnieuwe revolver, die hij al die tijd al op zijn dijbeen had voelen drukken.

'Wat zullen we nou hebben?' riep Red.

Op hetzelfde moment lag er een revolver in zijn hand en de loop wees dreigend op de maag van Percy.

'Ben jij er zo een?' zei Red gevaarlijk kalm. 'Wel, dan zul je dat waar moeten maken, vrind! Schiet dan, als je durft!'

Maar ofschoon Percy kookte van woede, was hij toch wel voldoende bij zijn verstand om te weten, dat hij tegen deze ervaren schutter geen schijn van kans zou hebben. Langzaam liet hij zijn revolver los en keek een beetje hulpeloos in het rond. Red liet eveneens zijn revolver verdwijnen en schamperde:

'Lafbek!'

Zijn hand kwam omhoog. Bedaard haalde hij uit en toen kreeg Percy zo'n klap, dat hij zeker tegen de grond zou zijn gegaan, als de anderen hem niet hadden opgevangen. Weer hief Red zijn hand op.

'Verdedig je, kerel!' riep hij Percy toe.

Percy, half verdoofd door de klap, keek hulpeloos om zich heen. Maar hij zag alleen gezichten vol leedvermaak. Niemand scheen voor hem in de bres te willen springen.

Totdat...

'Ik zou zo zeggen, Red, dat het nu wel genoeg is!' klonk opeens een stem.

Iedereen draaide zich om. Daar stond bij de ingang, net binnen de dilaideurtjes, een jonge man. Zijn duimen had hij in zijn gordel gehaakt. Zijn hoed stond achterover gewipt op zijn donkere haren. Er speelde een glimlachje om zijn lippen, maar zijn ogen waren hard en fonkelden Red een waarschuwing toe.

Maar Red scheen die waarschuwing niet te begrijpen. Misschien was hij ook te ver gegaan, om zich nu nog terug te trekken.

‘En ik zou zo zeggen,’ antwoordde hij, ‘dat jij daar niks mee te maken hebt, man!’ beet hij de nieuwkomer toe.

De man die naast hem stond, trok hem opgewonden aan zijn mouw. ‘Ach, laat me,’ zei Red ongeduldig.

‘Maar weet je dan niet, wie dat is?’ fluisterde de ander. ‘Dat is Arendsoog!’

‘Ik heb lak aan Arendsoog!’ schamperde Red. ‘Laat hij zich bemoeien met zaken, die hem aangaan.’

‘Maar dat doe ik ook, Red,’ zei Arendsoog kalm. ‘Ik ben namelijk de hulpsheriff hier, zoals je misschien weet.’

‘Daar weet ik niks van. En als dat zo is, waar heb je dan je ster?’

‘O, als ik je daar een plezier mee kan doen, wil ik hem wel opspelden. Maar ik zou zo zeggen, dat dat aan de zaken niets verandert. Ik herhaal, dat het nu wel genoeg is.’

‘Dat zal ik zelf wel uitmaken, meneer de hulpsheriff. Die vent heeft me beledigd, en dat neem ik niet.’

‘Zo, en op welke manier heeft hij je dan beledigd? Naar wat ik zo hoorde, geloof ik, dat het juist andersom was.’

‘Dat kun jij niet beoordelen. Ik voel me beledigd, en daarmee uit.’

‘Goed, best,’ besloot Arendsoog, ‘daarmee uit. Je bedoelt dus, dat het nu afgelopen is?’

‘O nee,’ schamperde Red, ‘ik ga pas beginnen. Dat zul je zo gewaar worden.’

‘Nee,’ zei Arendsoog scherp, ‘het is uit!’

‘O ja?’ vroeg Red langzaam. ‘Wou jij me beletten hiermee voort te gaan?’

‘Als dat nodig is, zal ik het zeker doen.’

‘Dat moet je dan maar eens proberen!’ riep Red.

Hij keerde zich weer tot de vreemdeling, die wij nu als Percy Fitzgerald kennen, en hief zijn hand op, om de jongeman een tweede klap te geven. Maar tot zijn verbazing scheen alle angst uit Percy geweken te zijn. In plaats van een afwerende houding aan te nemen, kwam het groentje een stap naar voren. Zijn vuist schoot uit en voor Red wist, wat er komen ging, had hij een harde rechtse op zijn kaak te pakken.

De klap kwam behoorlijk aan, en in normale gevallen zou de ontvanger hiervan zeker tegen de grond zijn gegaan. Maar Red was een reus van een kerel, die heel wat kon verdragen. Hij schoof een paar passen achteruit, schudde eens even met het hoofd, maar dat was dan ook alles. Het enige, wat Percy ermee bereikte, was, dat zijn tegenstander nog nijldiger werd.

Maar voor er weer iets kon gebeuren, was Arendsoog naar voren gesprongen en had hij zich tussen de twee kemphanen in gewerkt.

‘Ik zei, dat het afgelopen moest zijn,’ beet hij ze toe. ‘En dat geldt ook voor jou, vreemdeling!’

‘Dat moest er nou nog bijkomen!’ schreeuwde Red.

Opnieuw haalde hij uit, maar zijn klap was nu niet bedoeld voor Percy. Het was, dat Arendsoog zich juist een weinig omdraaide, anders had de grove vuist van de kerel hem midden in het gezicht getroffen. Nu schampten de knokkels langs zijn wang, een vuurrode streep op de huid achterlatend.

Arendsoog verloor geen ogenblik zijn kalmte. Hij was helemaal niet van plan, met de kerel een ordinair kroeggevecht te beginnen. In plaats daarvan stapte hij achteruit en duwde de mannen, die hem in de weg stonden, opzij.

‘Het lijkt me het beste, Red,’ zei hij, ‘dat ik je een poosje opberg, om je tot kalmte te laten komen. Ga je goedschiks mee, of moet ik geweld gebruiken?’

‘Meegaan?’ brulde Red. ‘Ik denk er niet aan. Maak dat je wegkomt, of je krijgt er nog een!’

Arendsoog zuchtte. Waarom moesten er nu altijd mensen zijn, die alleen maar leefden om ruzie te maken! Hij was met een heel ander doel naar De Laatste Kans gekomen. Maar hij wist, dat hij zijn plicht moest doen. Als het aan hem lag, dan zou er in Mining-Valley rust en orde heersen.

Hij keek Red eens onderzoekend aan en wachtte zijn kans af. En toen de man zijn arm ophief, sprong hij naar voren. De pols van Red werd als in een stalen greep gevangen. Meteen draaide Arendsoog zich om en bukte zich. En eer de verbaasde toeschouwers begrepen wat er gebeuren ging, zwaaide Red met een keurige boog over de schouder van Arendsoog en kwam een eind verder op de grond terecht, in zijn val een paar anderen meenemend. Het hele gebouw dreunde van de slag, maar toch was die niet voldoende, om Red geheel buiten gevecht te stellen. Hij was even buiten adem, maar slaagde er toch in overeind te komen.

‘Uit de weg!’ riep Arendsoog.

Voor Red opnieuw tot de aanval kon overgaan, was hij al bij hem.

Een snelle greep, en toen had hij Red’s arm op de rug gedraaid en de man machteloos gemaakt. Met zijn linkerhand tastte hij naar de holster en even later was Red ontwapend. De kerel brulde van woede, maar kon niets meer uitrusten.

‘Ziezo,’ zei Arendsoog, ‘en zeg nu de anderen maar netjes goeden dag. Je mag met mij mee.’

Red probeerde zich te verzetten, maar een kleine ruk aan zijn arm deed hem een gil van pijn slaken.

‘Eigen schuld, man,’ zei Arendsoog, ‘Wees nu verstandig en verzet je niet langer. Je kon je arm wel eens breken zo!’

Toen meende een van de omstanders zich ermee te moeten bemoeien.

‘Zeg, hoor eens,’ kwam hij, ‘dat gaat zo maar niet!’

‘Bemoei je er niet mee,’ wees Arendsoog af.

‘Maar dit gaat toch alle perken te buiten. Die man heeft...’

‘Die man heeft zich verzet tegen een ambtenaar in functie, en dat komt hem op een flinke boete te staan. Als je zin hebt, om ook wat te betalen, dan moet je het maar zeggen.’

‘Hij had ruzie met die groen hier,’ meende de ander in het midden te moeten brengen. ‘Daarvoor hoeft je toch niet tussenbeide te komen?’

‘O nee?’ schamperde Arendsoog. ‘Nou, ik moet zeggen, jullie zijn een mooi stelletje! Je weet heel goed, dat deze vreemdeling op den duur niet tegen Red opgewassen is. Jullie zouden geen hand uitgestoken hebben om te beletten, dat Red hem tot moes sloeg. Dapper, hoor! En nu vind ik, dat ik genoeg tekst en uitleg heb gegeven. Opzij, en laat me door!’

Maar zo gemakkelijk zou Arendsoog het niet krijgen. Een paar anderen, vermoedelijk bewonderaars van Red, kwamen grommend nader bij. Arendsoog zag, wat er komen ging, maar hij liet zich niet van zijn plicht afbrengen. Eensklaps verscheen er in zijn linkerhand een revolver.

‘De eerste de beste, die me in de weg komt, krijgt een kogel!’ zei hij.

In een oogwenk was er een behoorlijke ruimte om hem heen. Verscheidene toeschouwers, hoewel belust op een relletje, voelden er niets voor, door een kogel getroffen te worden. Ze maakten, dat ze wegkwamen, zodat Arendsoog nu alleen nog de vrienden van Red tegenover zich had. Maar dezen bewogen zich niet, omdat geen van hen de

eerste wilde zijn, en zodoende het gevaar lopen, een kogel te krijgen. Naar alle waarschijnlijkheid wachtten ze op een kans, om Arendsoog aan te pakken, als hij even niet op zijn hoede was.

Arendsoog zag dit zelf heel goed in, en voorlopig bleef hij staan, in zijn rug gedekt door de toonbank. Hij begreep echter wel, dat hij, als hij zich in de richting van de deur ging bewegen, onvermijdelijk een paar van die kerels achter zich zou krijgen. Toch moest er iets gebeuren. Hij had nu eenmaal gezegd, dat hij Red zou meenemen, en daar kon hij niet op terugkomen. Op Percy behoefde hij niet te rekenen. Die zou tegen deze geroutineerde vechters binnen de kortst mogelijke tijd het onderspit delven.

En terwijl dus iedereen op iedereen stond te wachten, kwam er plotseling hulp opdagen.

‘Ik geloof, dat ik hier kan helpen,’ hoorden ze een stem.

In de deuropening stond een flink gebouwde man. Zijn gezicht glom als het ware van vriendelijkheid, als men tenminste niet naar de ogen van de nieuwkomer keek. Want die leken wel van zeer hard staal te zijn. Hij droeg de breedgerande hoed van de cowboy, maar de rest van zijn kleding was daarmee niet in overeenstemming. Zijn jas was van ruwe stof gemaakt, en van zijn leren broek staken de pijpen in halfhoge laarzen met lage hakken. Geen man dus, die het grootste deel van zijn leven in het zadel doorbracht, maar een, die gewend was te lopen en op die manier grote afstanden af te leggen.

Arendsoog keek hem onderzoekend aan. Hij was er nog niet zeker van, aan welke zijde de vreemdeling zich zou scharen. Maar deze liet hem niet lang in die onzekerheid. Hij kwam naar voren en stond weldra in de kring, die de kameraden van Red gevormd hadden, voorzover ze daar niet door de toonbank in werden verhinderd. Hij keek eens om zich heen en vroeg:

‘Is er iemand, die deze deputy (hulpsheriff) wil verhinderen, zijn plicht te doen? Zo ja, dan moet hij het een beetje gauw zeggen. Ik houd er namelijk niet van erg lang te wachten.’

De man, die zich daarvoor al met de zaak had bemoeid, meende nu ook een duit in het zakje te moeten doen.

‘Ik vind, dat de hulpsheriff wel een beetje heet gebakerd is,’ zei hij.

‘Zo, vind je dat?’ vroeg de vreemdeling. ‘Nou, ik moet zeggen, dat hij dit in de eerste plaats zelf moet uitmaken. Maar ik wil je wel vertellen, dat ik daar al een poosje sta en dat ik het grootste deel van het gesprek heb gehoord. Ik heb ook gezien, hoe de deputy deze opschepte

per onschadelijk maakte en ik kan niet anders dan daar grote bewondering voor hebben. En daarom: uit de weg allemaal!’

Hij zwaaide zijn machtige armen en toen de spreker van zoëven niet snel genoeg naar zijn zin opzij ging, greep hij hem met zijn grote behaarde hand bij zijn vestje en schudde hem door elkaar, dat de tanden van de man ervan klapperden. Dan gooide hij hem achteruit, alsof hij een nietswaardig vod was. De kerel tuimelde tegen een paar anderen aan, die er echter niet aan dachten, hem op te vangen, maar in plaats daarvan vlug achteruit sprongen. Zij voelden er niets voor, door deze reus vastgegrepen te worden.

Op deze manier ontstond er een opening en Arendsoog maakte daar dadelijk een dankbaar gebruik van. Hij duwde Red voor zich uit naar de deur. Vlak achter hem kwam Percy, in de rug gedekt door de vreemdeling. Deze liep achterstevoren en zijn scherpe ogen onder de ruige wenkbrauwen namen de aanwezigen een voor een onderzoekend op. Maar die bewogen zich niet. Zelfs dacht niemand er aan, een revolver te trekken.

Toen de klapdeurtjes op hun plaats teruggedraaid waren, zei Arendsoog:

‘Wel bedankt, vreemdeling!’

‘Wacht nog even met je bedankje,’ antwoordde deze. ‘We zijn er nog niet. Je hebt best kans, dat ze nou moed krijgen. En dan konden er wel eens een paar kogels komen.’

‘Daar kan ik waarschijnlijk wel wat aan doen,’ zei Arendsoog. ‘Wil jij mijn arrestant even van mij overnemen?’

‘Met alle plezier!’ riep de vreemde. ‘Zie je, met mijn handen kan ik heel wat beginnen, maar met een vuurwapen ben ik niks waard. Ik heb daarom besloten nooit een revolver te dragen.’

‘Nou,’ lachte Arendsoog, ‘dat is in één opzicht verstandig. Maar van de andere kant moet je ook niet vergeten, dat er onder die kerels daar wel enkelen zijn, die toch wel zullen schieten, al ben je niet gewapend.’

Hij liet Red los, toen die in de greep van de handen van de vreemdeling overgegaan was en trok allebei zijn revolvers. Aan de overkant van de straat bleef hij staan, met zijn gezicht naar de ingang van de saloon. Een toenemend lawaai daar bewees, dat de kerels wel wat van plan schenen te zijn. Even later zwiepten de klapdeurtjes naar buiten en er verschenen een paar mannen met de revolver in de hand.

PANG! PANG!

Tweemaal knalde een schot, en twee kogels vlogen bijna rakelings

over de hoofden van de kerels, die haastig in elkaar doken en niet wisten hoe gauw ze weer naar binnen moesten komen.

‘De volgende zijn raak!’ riep Arendsoog. ‘Blijf voorlopig maar, waar je bent. Dat is veiliger voor je gezondheid.’

Ze kozen de wijste partij en lieten zich voorlopig niet meer zien. De grote vreemdeling was intussen doorgelopen, maar bleef na een poosje staan en keek vragend naar Arendsoog.

‘Waar wil je hem heen brengen?’ zei hij.

‘Loop maar recht door,’ antwoordde Arendsoog.

Het gebouwtje, dat ze in Mining-Valley de gevangenis noemden, bestond uit twee cellen en een kantoortje. Er was wel een bewaker, maar die scheen op stap te zijn. Arendsoog had echter een sleutel, en niet lang daarna werd de hevig protesterende Red in een van de cellen opgesloten.

HOOFDSTUK 2

Percy is koppig

‘Ik zal moeten wachten tot onze bewaker terugkomt,’ zei Arendsoog. ‘Maar laat ik van deze gelegenheid eerst nu eens gebruik maken om je van ganser harte te bedanken, vreemdeling.’

‘Geen dank,’ zei deze lachend, ‘geen dank. Ik heb het met plezier gedaan. Zullen we eens even kennismaken? Ik heet Crosby Potter.’

‘Mijn naam is Stanhope,’ antwoordde Arendsoog. ‘Bob Stanhope.’

‘Stanhope?’ herhaalde Crosby. ‘Maar hoorde ik iemand in die saloon niet een andere naam zeggen?’

‘O ja,’ lachte Arendsoog, ‘dat kan. Ze noemen me hier ook wel Arendsoog, een naam, die de Indianen me gegeven hebben.’

‘Die naam heb ik meer gehoord,’ kwam Percy ertussen. ‘Maar ik weet niet, of jullie de mijne al kennen?’

‘Ik wel,’ zei Arendsoog, ‘maar misschien Crosby niet. Crosby, dit is Percy Fitzgerald, en als ik me niet vergis, komt hij kersvers uit het oosten.’

‘Dat hoef je er niet bij te vertellen,’ grijnsde Crosby. ‘Het ligt er zo dik bij hem op, dat het op kilometers afstand al uitgeschreeuwd wordt.’

Percy keek verlegen van de een naar de ander.

‘Is het zo erg?’ vroeg hij. ‘Maar ik ben toch precies eender gekleed als de mensen hier? Hoe kan dan...’

‘Je hebt het te mooi willen doen, mijn jongen,’ zei Crosby vaderlijk. ‘Alles is zo splinternieuw aan je, dat het kleinste kind het al kan zien.’

‘Nou, maar dat kan ik toch niet helpen!’ riep Percy verontwaardigd uit. ‘Ik voelde er niets voor, om oude spullen te kopen.’

‘Ja ja, dat begrijpen we wel,’ suste Crosby. ‘Maar dat neemt niet weg, dat je op die manier de spotlust van de mannen opwekt. En dan je naam.’

‘Wat is er met mijn naam? Is die niet goed genoeg?’

‘O, hij is prachtig, daar met van! Te mooi, zie je, dat is het.’

‘Ik zou niet weten...’

‘Och, vriend, je moet er rekening mee houden, dat ze je hier graag in de maling nemen. En hoe minder aanleiding je ze ertoe geeft, des te minder kans loop je.’

‘Maar wat kan ik daaraan doen? Ik heb mezelf heus die naam niet gegeven.’

‘Dat is zo, maar je kunt jezelf wel een andere naam geven.’

‘Waarom, ik zou niet weten...’

‘Och, dat laat ik aan jezelf over. Maar Percy is hier zo’n zoete naam, dat men het niet laten kan, er de gek mee te steken.’

‘Weet jij dan een andere naam voor me?’

Crosby krabde zich eens nadenkend onder zijn hoed.

‘Hm, laat eens kijken,’ zei hij, ‘je zou bijvoorbeeld het eerste stuk van je achternaam kunnen gebruiken. Wat denk je van Fitz?’

‘Afschuwelijk!’ riep Percy. ‘Als je niets beters weet, laat me dan maar gewoon Percy blijven.’

‘Je moet het zelf weten, man. Maar reken er dan op, dat iedereen je ermee voor de gek houdt.’

Arendsoog bekeek Percy nieuwsgierig.

‘Wat heeft jou er eigenlijk toe gebracht, om het oosten te verlaten?’ vroeg hij.

‘Och,’ antwoordde Percy, ‘dat wil ik je wel vertellen. Mijn vader zei altijd, dat ik voor niets deugde en dat ik niets tot stand zou kunnen brengen. Wel, dat begon me op de duur te vervelen en daarom vertelde ik hem, dat ik naar het westen wilde gaan, om daar mijn fortuin te maken. Hij lachte me uit en zei, dat ik binnen de kortst mogelijke tijd weer terug zou zijn. Maar in ieder geval gaf hij me wat geld, zodat ik mijn reis en mijn uitrusting kon betalen. En zo ben ik hier terecht gekomen.’

‘En wat ben je nu verder van plan te doen?’ wilde Arendsoog weten.

‘Ik had gedacht, voorlopig in dienst te treden op de een of andere ranch als cowboy, om het veebedrijf te leren kennen. Later wou ik dan zelf zo’n ranch beginnen.’

‘Je spreekt er nogal makkelijk over, vader!’ lachte Crosby. ‘En jij denkt zeker, dat ze je op iedere ranch met open armen zullen ontvangen.’

‘Och, met open armen is wel wat teveel gezegd. Maar ze hebben hier altijd gebrek aan personeel...’

‘Wie heeft je dat wijs gemaakt?’ vroeg Arendsoog verwonderd.

‘Och, dat hoor je zo hier en daar...’

‘Nou, Percy, laat ik je dan heel gauw uit de droom helpen. Er is helemaal geen gebrek aan personeel. Integendeel. Verschillende ranchers hebben de laatste tijd mensen ontslagen. En al zou het nu een beetje beter gaan, dan begrijp je toch wel, dat ze niet zo maar iemand nemen, die van het hele cowboyvak geen cent verstand heeft.’

‘Hm!’ zei Percy, in zijn wiek geschoten.

‘Wil ik jou eens een goede raad geven?’ stelde Crosby voor.

‘Wel?’ vroeg Percy.

‘Verkoop dan je cowboyuitrusting aan de eerste de beste, die ze hebben wil en neem de trein naar het oosten. Je denkt er veel te gemakkelijk over. Je meent, dat je hier slapende rijk kunt worden, terwijl iedereen, evengoed als in het oosten, hard moet werken voor de kost.’

‘Terug naar het oosten?!’ riep Percy. ‘Ik denk er niet aan! Wat zou mijn vader lachen, als ik met hangende pootjes bij hem aan kwam. Nee, ik blijf hier. Als ik dan niet als cowboy aan de gang kan, dan zal er best wat anders voor me te doen zijn. Wat doe jij bijvoorbeeld voor de kost, mister Crosby?’

‘Ik?’ lachte Crosby. ‘Daar zou je raar van staan te kijken. Ik doe in goudmijnen.’

Percy was niet in het minst verwonderd.

‘En levert dat nogal wat op?’ vroeg hij verder.

‘Als je een goudmijn te verhandelen hebt, ja, dan zou dat zeker een heleboel opleveren. Maar voorlopig blijf ik zoeken naar die bewuste goudmijn.’

‘Maar intussen moet je toch leven?’ drong Percy aan. ‘Waar betaal je dat dan van?’

‘O, een heel enkele keer vind ik wel eens wat goud. Soms denk ik dan, dat het dan eindelijk die grote goudmijn is, maar het loopt altijd weer op een teleurstelling uit. Maar goed, ik heb intussen weer wat om mijn eten te betalen. Verder heb ik niet veel nodig. Mijn kleren houden het nog wel een poosje uit en mijn gereedschap heb ik tot op heden zo weinig gebruikt, dat er nog niet veel van versleten is.’

‘En waar zoek je dan naar dat goud?’

‘Och, zo’n beetje overal. Je moet er natuurlijk wat verstand van hebben, zie je. Je moet weten, in welk soort grond goud kan zitten en in welke niet.’

‘Het lijkt me geen gek leventje,’ zei Percy peinzend. ‘Ik voel er veel voor, ook goudzoeker te worden.’

Crosby keek hem eens onderzoekend aan.

‘Laat me je handen eens zien,’ zei hij dan.

Verwonderd stak Percy zijn handen uit.

‘Hm,’ zei Crosby, ‘het zijn echte dameshandjes. Zou jij daarmee een schop of een houweel kunnen vasthouden?’

‘Ik zou niet weten waarom niet.’

‘Percy,’ kwam Arendsoog er nu tussen, ‘luister nu eens goed. Crosby heeft je daar straks een goeie raad gegeven. Volg die raad op en ga naar huis terug. Riskeer het maar, dat je vader je uitlacht. Zoek daar een behoorlijke betrekking, waar je misschien meer geld mee verdienen zult dan hier als cowboy of als goudzoeker, en waar je geen kans loopt, zo maar een pak slaag te krijgen.’

‘O, maar dat was een vergissing,’ zei Percy. ‘Die kerel, die Red was natuurlijk al half dronken en wist niet goed meer, wat hij deed!’

‘Zo, denk je dat? En die anderen? Waren die dan ook allemaal boven hun theewater? Misschien denk je nog, dat het zo maar een leuk spelletje was, dat Crosby en ik voor jou speelden.’

Arendsoog draaide zich verontwaardigd om. Hij had meer van der gelijke groentjes zien komen en weer gaan, maar deze was toch wel het toppunt. In zijn kinderlijke eenvoud dacht Percy waarschijnlijk, dat die geschiedenis in De Laatste Kans geen dodelijke ernst was, maar een soort spel, dat de landelijke bevolking voor de reizigers uit het oosten opvoerde.

‘Nou, een spel was het misschien niet helemaal,’ zei Percy eigenwijs.

‘Dat kwam natuurlijk, doordat die Red dronken was. Maar je wilt me toch niet proberen wijs te maken, dat hij me misschien wel doodgeschoten had?’

Crosby hief allebei zijn armen ten hemel.

‘Lieve help!’ riep hij. ‘Heb je nou ooit zo’n vent meegemaakt? Nou, mister Percy Fitzgerald, ik wil je wel vertellen, dat je me bitter bent tegengevallen.’

‘Maar dat was helemaal mijn bedoeling niet!’ zei Percy. ‘Ik wilde nog wel een heel goede indruk op jullie maken. Maar, zie je, je hoort zoveel over dat wilde westen praten, en de ongelooflijkste verhalen doen er de ronde over wat die stoutmoedige cowboys uithalen, dat je het op het laatst wel met een korreltje zout gaat nemen.’

Op dat moment werd de deur van het kantoortje geopend en een oudere man verscheen. Hij droeg een pannetje met eten onder de arm.

‘Zo, Brett,’ zei Arendsoog, ‘ben je daar eindelijk?’

‘Ja, ik moest even weg,’ grijnsde Brett. ‘Ik hoorde aan de overkant,

dat je iemand had ingerekend. Ik heb meteen maar wat te eten voor die snuiter meegebracht. Wie is het?’

‘Het is die Red, die opschepper,’ antwoordde Arendsoog. ‘Hij heeft de boel weer eens op stelten gezet. Houd hem maar tot morgen vast. De rechter is de stad uit en komt voorlopig niet terug. Laat Red dus maar gaan. Maar vertel hem dat nog niet. Laat hij maar eens een poosje in de rats zitten.’

‘Best, Bob, ik zal ervoor zorgen. Anders nog iets?’

‘Nee... of wacht eens. Ik zou maar geen bezoek bij hem toelaten. Anders loop je de kans, dat zijn kameraden hem willen bevrijden.’

‘Nou, zo’n vaart zal het niet lopen,’ lachte Brett. ‘En mocht het toch zo zijn, dan heb ik hier nog mijn trouwe makker, die ze wel tot andere gedachten kan brengen.’

Hij greep een geweer met afgezaagde loop en toonde dat triomfantelijk.

‘Van een schot hagel uit deze buks hebben ze vast niet terug!’ zei hij.

‘Jij bent een gevaarlijk heerschap!’ prees Crosby. ‘Ik zou het niet graag met jou aan de stok krijgen.’

‘Dat zou ik ook maar niet proberen, mister,’ zei Brett, trots als een pauw.

‘All right, dan gaan wij maar,’ maakte Arendsoog een eind aan het gesprek.

Buiten bleven ze nog even staan. Arendsoog keek Percy ernstig aan. ‘Denk nog eens na over wat wij je gezegd hebben,’ zei hij, ‘en de goede raad, die we je gegeven hebben. Als je niet van plan bent, om hier hard, heel hard te werken, dan misluk je zeker. Als je tenminste voor die tijd al niet onder de groene zoden ligt. En dat zul je zeker, als je nog eens zo lichtvaardig je revolver probeert te trekken, zonder te weten hoe je ermee moet omgaan. Doe die revolver liever maar hele maal weg. Dan loop je ook niet gauw de kans, dat ze op je schieten.’

‘Dat begrijp ik niet goed,’ zei Percy. ‘Waarom zouden ze niet op me schieten, als ik geen wapen draag? Ik zou juist zeggen, dat ze het dan veel veiliger konden doen.’

‘Schieten op een ongewapend persoon heet bijna altijd poging tot moord,’ legde Arendsoog geduldig uit. ‘Heb je zelf een revolver, dan kunnen ze het altijd nog op noodweer gooien.’

‘Nou, misschien doe ik die revolver wel weg. Misschien ga ik ook proberen, ermee te schieten...’

Hier werd hij onderbroken door een schaterlach van Crosby. ‘Hoor

me nou toch zo'n vent eens aan!' bulderde hij. 'Mannetje, al kun je met zo'n ding schieten, dan kun je er nog niet altijd iets mee raken. Vooral, als je geen tijd hebt om behoorlijk te mikken.'

'O, goed,' zei Percy. 'Je zult wel gelijk hebben. Maar ook dat zou ik toch kunnen leren?'

'Adios,' zei Arendsoog, 'ik moet naar mijn ranch terug. Misschien zie ik jullie nog wel eens.'

'O, dat zal zeker wel!' riep Percy. 'Ik blijf hier. Daar kun je op rekenen.'

'Nou,' zei Arendsoog, 'dan hoop ik van ganser harte, dat je nog helemaal onbeschadigd bent, als ik je weer ontmoet.'

Arendsoog zou Percy weer ontmoeten, maar onder heel andere omstandigheden, dan hij zich zou kunnen denken...